

We compare it to a כתובת אשה

לכתובת אשה מדמינן ליה –

OVERVIEW

The גמרא attempts to find a case where the payer can force the creditor to collect גמרא בעל חוב or נזיקין. After failing to establish this by either מיוקרא דלקמיה. It is seemingly possible to establish דלקמיה by a יוקרא דלקמיה as well. תוספות explains why the גמרא chooses not to.

הוא הדין דהוה מצי לאוקמי בבעל חוב דקאי ביה ודקאמר הב לי עידית בציר פורתא -
It is equally true that he could have established this ruling, of collecting only concerning a lender, which we are already discussing; when the said pay me with a lesser amount of עידית. The ruling would then be that the ליה can have the מלוה take the דלקמיה כיוקרא דלקמיה.¹ It was not necessary for the גמרא to refer to a new case of כתובת אשה.

כתובת אשה explains why indeed the גמרא chose to discuss תוספות

אלא לפי שהתחיל והעמיד בנזיקין ואחר כך בבעל חוב -

However since the גמרא began and attempted to establish the ruling first by נזיקין and afterwards by a בעל חוב, it is therefore -

ניחא ליה למנקט בתרייהו כתובת אשה :

appropriate for the גמרא to mention כתובת אשה after those two. Usually they are mentioned in this order; נזיקין (which collects מעידית בע"ה), (מבינונית who collects בע"ה), and finally (מזיבורית who collects only כתובת אשה).

SUMMARY

The גמרא mentioned כתובת אשה, for it (usually) follows נזיקין and בע"ה.

THINKING IT OVER

It is apparent from תוספות if the בע"ה requests עידית, the ליה can insist that he receives it דלקמיה כיוקרא דלקמיה. Seemingly since the מלוה is not entitled to receive עידית, then the ליה can demand any price for his עידית, even less than דלקמיה. If the מלוה refuses, the ליה need not give him the עידית! There is seemingly no issue of דלקמיה by a מלוה.²

¹ See preceding footnote # 3. הב תוספות ד"ה

² The same question applies to אשה בבינונית. See קצו אות בל"י.